

Hoàng Hôn Lưu Manh

Contents

Hoàng Hôn Lưu Manh	1
1. Chương 1: Lời Tựa: Tuổi Già Là Cái Gì? Nó Không Hề Tồn Tại Trên Người Chúng Tôi!	1
2. Chương 2: Ông Nội Vệ Manh & Ông Nội Dĩnh Thiên	3
3. Chương 3: Ông Nội Phi Kiệt Và Ông Nội Lữ Nhi	6
4. Chương 4: Ông Nội Cẩn Siêu Và Ông Nội Hứa Khê	10

Hoàng Hôn Lưu Manh

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, đoản văn Có thể trong lòng mọi người đã nghĩ rằng lúc trời chuyển dần qua hoàng hôn, đó c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-luu-manh>

1. Chương 1: Lời Tựa: Tuổi Già Là Cái Gì? Nó Không Hề Tồn Tại Trên Người Chúng Tôi!

Thật tình là tôi không biết bắt đầu từ đâu bây giờ.

Trước đây khi còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi chẳng giỏi môn nào cả. Chỉ ít nếu có thì là môn Toán, vì nó có công thức rõ ràng, có kết quả rất cụ thể.

Và môn tôi ghét nhất chính là Ngữ Văn.

Thế nhưng hiện tại tôi đang phải ngồi đánh những dòng này ra, văn vẻ coi như là tùy hứng đi, hy vọng mọi người không cười chê.

/Mỉm cười/ Thật ra thì có ai mà dám cười chê tôi chứ nhỉ?

Tôi là Lão Khúc, đầy đủ là Khúc Vệ Manh. Hiện tại đã là một vị chủ tịch U50 nhưng khí chất vẫn không thay đổi, hoàn toàn đánh bay cái gọi là tuổi già.

Lời tựa này tôi được cô tác giả người đã từng xây dựng nên bộ ba lưu manh sớm lưu lại nhiều ấn tượng cho mọi người dành cho một chương để bày tỏ đôi lời.

Lão Khúc tôi hôm nay đại diện cho những người anh em đã cùng nhau sát cánh vượt qua hàng tá “trận ngược” lên bờ xuống ruộng từ ai kia, nói một vài lời với mọi người.

Từ ngày bắt đầu những chương đầu tiên, chúng tôi không nghĩ sẽ gây ra sự ảnh hưởng mạnh mẽ như thế.

Với mô típ nhảm chán: Lưu manh yêu nhu nhược, ghét nhau như chó mèo rồi lại yêu nhau không rời được, va chạm nhau, rơi sách vở rồi gây nên vài thù hận chẳng đáng có.

Cô tác giả kia thật là *****.

Cô ấy censored nó rồi!!!

Thật ra thì tôi không nghĩ mình được áp vô một cái hình tượng lưu manh, bỉ ổi, hỗn xược, xấu lão, đáng ghét như thế. Kể ra thôi mà bản thân còn muốn hoảng.

Hửm? Đợi một chút, vợ tôi vừa bảo là còn thiếu dâm đảng nữa.

Cái này cô tác giả bảo không cần censored, có phải là hơi kỳ thị tôi rồi không? À, là cả bộ ba chúng tôi đấy chứ.

Một phần nữa là vì cô tác giả kia bảo sẽ kiểm tra gắt gao câu từ mà tôi viết trước khi đăng lên, cho nên tôi đang phải cố tỏ ra mình thật liêm liêm chính chính mà bày tỏ, không được để thói lưu manh nó nhập vào nữa.

Sau cỡ ba tháng thì bộ truyện “Bạn học lưu manh” cũng được chính thức khép lại với tổng cộng 61 chương với 7 cái phiên ngoại.

Khi bắt đầu được diễn trong chính cuộc đời mình, tôi đã có ham muốn sẽ lấy hết sự ưu ái từ độc giả. Bất kể ai cũng sẽ không thể quên được ba từ Khúc Vệ Mạnh này. Và bây giờ thì tôi đã hài lòng lắm với sự ảnh hưởng không nhẹ của mình.

Ghi như vậy thì có bị mấy đứa kia đòi công bằng không nhỉ?

Nhưng theo lý mà nói thì tôi cùng Tiểu Dĩnh vẫn là cặp đôi được chú ý nhất chứ nhỉ?

Sau khi “diễn” xong cái cuộc đời kia, tôi mới nhận ra từng có nhiều người “ném đá” bộ ba chúng tôi lắm. À không, Phi Kiệt hình như rất được yêu thích vì nó không có dâm đảng và xấu lão.

Còn Cẩn Siêu? Thôi đừng bàn, đá mà Cẩn Siêu nhận được đủ xây thành một ngôi biệt thự cao cấp rồi đấy chứ!

Và cái chuyện tình học đường đáng nhớ của sáu người chúng tôi cuối cùng cũng đạt được đến cái mốc mà ai cũng mong đợi.

Ngày này thật là trọng đại biết là bao nhiêu, thật là kinh hỷ biết là bao nhiêu. Đêm đó chúng tôi đã vô cùng háo hức khi nhìn con số 1M ấy. Công sức mà chúng tôi ngày đêm chịu trận dưới tay người mẹ có tâm kia quả là không thể coi thường được mà.

Và để kỷ niệm ngày trọng đại đó, cô tác giả kia quyết định dành tặng cho mọi người một cái OS khá là kỳ quặc, ngộ nghĩnh, linh tinh lang tang, đủ thứ trên đời gọi tên là “Hoàng hôn lưu manh”.

Có lẽ mọi người đang thắc mắc vì sao lại là “Hoàng hôn lưu manh”?

Tôi sẽ nói cho mọi người hiểu.

Hoàng hôn, đó là khoảng thời gian mà một ngày gần kết thúc. Đó cũng là khoảng thời gian khiến cho lòng người cảm thấy phiền muộn nhất, sâu lắng nhất, tiếc nuối nhất.

Nói tóm lại thì chính là deep time.

Hoàng hôn là deep time, là lúc mà con người ngẫm nghĩ lại cuộc đời của mình.

Vì OS này được viết vào lúc chúng tôi đã U50 rồi, nhưng không hề có cái gọi là tuổi già mau quên lụn cùm khom lưng mệt mỏi đau nhức nhé!

Đây là một nửa ý nghĩa của tựa truyện.

Còn cái “lưu manh” kia, chính là thương hiệu không thể phai mờ của bộ ba biến thái chúng tôi rồi.

Mỗi lần nhắc tới lưu manh, tôi chắc sẽ hơn một nửa là nghĩ tới tôi hoặc là Cẩn Siêu, hoặc là cả hai chúng tôi.

Phi Kiệt nó vẫn là tránh được một kiếp nạn...

Cho nên, ghép những điều đó lại sẽ tạo thành một tựa truyện thật sự ý nghĩa. Đó là cuộc sống về già của những con người được gắn mác lưu manh không đổi là chúng tôi đây.

Lời tựa như vậy chắc cũng đã đủ yêu cầu rồi nhỉ?

Tôi thay mặt năm người còn lại nói một lời cảm ơn nhiệt tình đến tất cả những ai ủng hộ cho chúng tôi.

Nói nhỏ: Đây là lời tựa đầy tính rả rích từ cô tác giả kia. Còn câu chuyện thật sự sau đó, mọi người thỉnh hãy đợi thêm vài ngày nữa nhé.

Xin cảm ơn.

Ký tên: Lão Khúc uy phong đường đường.

2. Chương 2: Ông Nội Vệ Manh & Ông Nội Dĩnh Thiên

Trước kia cứ nghĩ khi về hưu sẽ có một cuộc sống an nhàn cùng với người mình yêu gần mấy chục năm nay. Thế nhưng sự đời không bao giờ có thể dự đoán trước.

Vừa du lịch bên Úc một chuyến, khi về thì Khúc Vệ Manh liền phải “buộc” đón nhận lấy hai bảo bối tinh nghịch đáng yêu của họ Lưu và họ Khúc.

Một bé trai mang dòng máu của Lưu Chí Công, tên Lưu Kiến Vân. Tên cũng như người, cực kỳ nghiêm túc mặc dù chỉ mới có sáu tuổi. Khuôn mặt thừa hưởng đa phần nét đẹp từ bố nó, tính tình thì lại nghiêm chỉnh hơn vài phần nữa.

Khúc Vệ Manh cùng Hoa Dĩnh Thiên đã ở độ tuổi về già, khi nhìn thấy đứa cháu trai cúi đầu lễ phép kính trọng, trong mắt bọn họ là những niềm ưu tư khác nhau.

Hoa Dĩnh Thiên trước giờ tính tình ôn hòa nhu thuận không nói, người rất yêu thương cháu mình, không một chút dè dặt hay tỏ ra bất mãn.

Nhưng Khúc Vệ Manh là ai chứ?

Là một vị chủ tịch đã chạm đến độ tuổi U50 nhưng vẫn còn phơi phới khí chất đầy mình. Là một người khiến bao nhiêu kẻ khác phải nể phục kính sợ. Là một người...chỉ có thể dịu dàng với mỗi người họ Hoa mà thôi.

Thế rồi cuộc sống này cũng có những biến chuyển kỳ lạ lắm.

Trước kia Khúc Vệ Manh chỉ đặc biệt bị người họ Hoa ôn hòa nhu thuận kia cuốn hút không thể rời khỏi nửa bước, nay cứ nhiên lại xuất hiện một người có thể khiến cho con người khó chịu đầy phải người ngoại mềm lòng tám phần.

Đó không phải ai khác mà chính là đứa cháu gái thứ, cũng là con gái mang dòng máu của Khúc Viễn Thụ, tên gọi Khúc Thiên Mộc.

Khi đặt tên cho con gái mình, Khúc Viễn Thụ đã cân nhắc rất nhiều, cuối cùng lấy tên của bố nhỏ Hoa Dĩnh Thiên và tên lót của bà nội nhỏ Hoa Mộc Nghiên ghép lại.

Vốn dĩ dòng máu họ Khúc được di truyền từ đời này sang đời khác, còn phần của Hoa Dĩnh Thiên lại không có cho nên Khúc Viễn Thụ cực kỳ cực kỳ muốn bù đắp những phần này cho người.

” Cháu chào ông nội ạ.”

Lưu Kiến Vân khuôn mặt thập phần đứng đắn chừng chạc, hai tay khoanh trước ngực, gặp người một góc chín mươi độ mà chào hỏi hai người “già” trước mặt.

” Ông nội lớn, ông nội nhỏ, Thiên Mộc chào hai người

!!!!!!”

Từ đằng xa, một bóng dáng màu hồng xen lẫn màu tím thoăn thoắt vươn người duỗi tay ôm cứng lấy Hoa Dĩnh Thiên. Người bị cô nhóc hồng tím kia ôm không chừa một khe hở, giọng nói lạnh lót vang bên tai.

Ôm ông nội nhỏ xong, Khúc Thiên Mộc lại quay sang nhìn Khúc Vệ Manh, không phí thêm nửa giây nào liền nhào qua phía của lão Khúc, ôm lấy cổ lão.

” Ông nội lớn ơi

”

Khúc Vệ Manh lần đầu bị một nhóc con tùy tiện như thế này, trên mặt đen lại vài phần. Còn những người khác đứng xung quanh chỉ có thể nín nhịn nụ cười.

#2

Khúc Vệ Manh có chuyến đi công tác sang Luân Đôn khoảng một tuần.

Trước hai ngày cất cánh, Khúc Vệ Manh hoàn toàn đem hai đứa cháu của mình đặt qua một bên. Còn Hoa Dĩnh Thiên thì lão đem đặt ở trên...hừm, trong lòng.

” Có cần chuẩn bị cái gì không?”

Hoa Dĩnh Thiên vừa mặc chiếc áo vest của Khúc Vệ Manh lên để ngày mai mang đến tiệm giặt hấp vừa quan tâm hỏi han.

Những lần đi công tác lâu ngày, Hoa Dĩnh Thiên đều chuẩn bị từng chút một cho Khúc Vệ Manh.

Nói là lâu ngày nhưng thật ra chuyến công tác lâu ngày nhất của lão Khúc là một tuần lễ một ngày mà thôi.

Ngặt nỗi, đối với hai người đấy thì như vậy đã là lâu lắm rồi, nếu không muốn nói là quá lâu đi.

Người ta thường bảo tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng với lão Khúc thì lão chẳng cần quái gì cái tiểu biệt kia, cho dù cựu hôn đi nữa thì lão vẫn chỉ muốn ở nhà cùng ai đó thôi.

Khúc Vệ Manh ngồi trên giường, đặt laptop lên đùi rồi đánh máy cạch cạch. Mắt nhìn Hoa Dĩnh Thiên vẫn tắt bật làm đủ thứ, khóe môi lão hơi nhếch lên.

” Lại đây một chút đi, Thiên.”

Hoa Dĩnh Thiên chậm rãi bước tới, ” Có gì sao?”

Lão Khúc khẽ cười cười, nhướn người lên hôn thật sâu lên trán ai đó.

” Không có gì. Lấy một chút hơi để đi công tác thôi.”

#3

Sau hai ngày gặp đối tác và bàn luận công việc, Khúc Vệ Manh cuối cùng cũng dành ra một ngày để đi mua sắm.

Bước vào khu thương mại, lão Khúc trước tiên là nghĩ đến người họ Hoa ở nhà mà lựa chọn đồ. Sau đó mới đến hai đứa thiên thần nhỏ của mình. Rồi cuối cùng mới đến đứa con trai cùng...ờ chắc là con rể.

” Ngài muốn chọn loại nào?”

Cô nhân viên xinh đẹp bước đến bên cạnh Khúc Vệ Manh, ân cần niềm nở.

Khúc Vệ Manh liếc nhìn hai ba cái rồi chọn lấy một chiếc áo sơ mi màu trắng, một chiếc áo thun cũng màu trắng, còn thêm một chiếc áo may ô vẫn màu trắng. Tiếp đến là quần tây, quần lửng, quần...hí hí.

Cô nhân viên xinh đẹp kia nhìn lão chọn quần áo mà có chút buồn cười, cuối cùng nhin không được mà hỏi:

” Ngài rất thích màu trắng?”

Khúc Vệ Manh đưa đồng quần áo đó sang tay cô nhân viên, điềm đạm đáp:

” Người tôi yêu thích màu trắng.”

#4

Chỉ còn hai ngày nữa là Khúc Vệ Manh được trở về ngôi nhà ấm áp của mình rồi.

Thế mà lão lại không chịu nổi, nhất quyết gọi về cho Hoa Dĩnh Thiên, nhất quyết bảo người nọ phải cho mình nhìn mặt một chút.

Tuổi già thì ngày càng cao mà cái bản tính ngỗ ngược cũng không thuyên giảm là mấy.

Hoa Dĩnh Thiên cầm điện thoại, cật lực kiên nhẫn đưa ra trước mặt, đôi mắt nhu thuận tình cảm kia khiến cho ai đó ở tận bên Luân Đôn tim loạn nhịp.

” Hai ngày nữa là về rồi không phải sao?”

” Hai ngày nữa mới về thì không được nhớ sao?”

Hoa Dĩnh Thiên không cãi được, lẳng lặng mỉm cười.

Bầu không khí an an tĩnh tĩnh như thế lại bị một giọng nói thật lạnh lốt dội vào, hình ảnh của Hoa Dĩnh Thiên cũng bị mờ đi không ít.

Vài giây sau là thay vào một khuôn mặt non dại tinh nghịch.

” Ông nội lớn ơi~~ Ông nhớ con không???”

Khúc Vệ Manh bên đây nào nề muôn phần.

Lưu Kiến Vân từ ngoài đi vào, không biết cậu bé này đang nghĩ cái gì, chỉ biết khuôn mặt thật yên tĩnh bằng lặng, cánh tay vươn ra ôm lấy em gái.

” Thiên Mộc, chúng ta đừng quấy rầy ông nội.”

Khúc Thiên Mộc được Lưu Kiến Vân ôm lấy thoáng chốc ngoan ngoãn hết như con mèo nhà.

” Vậy...tụi con ra ngoài đây, bái bái ông nội nhỏ~ Bái bái ông nội lớn!!!!”

Lưu Kiến Vân nhìn Hoa Dĩnh Thiên, khẽ cười nhàn nhạt rồi đi ra ngoài.

Hoa Dĩnh Thiên chỉnh lại chiếc điện thoại, hình ảnh rõ ràng như ban đầu. Hai người họ nhìn nhau chốc lát, sau đó ngáy ra rồi đồng loạt hỏi:

” Kiến Vân nó thật ra là bao nhiêu tuổi ấy nhỉ?”

#5

” Thiên, điện thoại của anh ở đâu rồi nhỉ?”

Trước đây Hoa Dĩnh Thiên luôn là người hay quên trước quên sau, thường sẽ được Khúc Vệ Manh nhắc nhở cho nhớ.

Nhưng càng về sau thì tính tình hai người lại đổi ngược trở lại.

Hoa Dĩnh Thiên nhớ rất kỹ, lại còn cẩn thận tuyệt đối. Còn Khúc Vệ Manh thì hay quên, quên những cái thật vô lý.

Hoa Dĩnh Thiên nghe người nọ ở trên giường ủ rũ gọi. Nếu như là hai mươi năm về trước thì khuôn mặt kia có biết bao nhiêu là lưu manh, biết bao nhiêu là làm nũng. Hiện tại, đều đã ở tuổi này rồi, Hoa Dĩnh Thiên không dám nghĩ nhiều nữa.

Mặc dù không thể phủ nhận giọng nói của Khúc Vệ Manh vẫn rất trầm trầm quyến rũ.

” Ừm, đợi một chút.”

” You are my sun, you are my sky, you are my world, you are...”

Nghe âm thanh phát ra, Hoa Dĩnh Thiên có chút giật mình. Quay lại nhìn Khúc Vệ Mạnh thì thấy người nọ đang mỉm cười, cầm lấy điện thoại kề bên tai.

” Sáng sớm đã muốn gọi anh đến thế rồi sao?”

“ ... ”

#6

” Tiểu Thiên Mộc, con viết chữ này sai rồi. Nét này mới đúng.”

Hoa Dĩnh Thiên đang dịu dàng cầm lấy tay Khúc Thiên Mộc rèn chữ. Cô bé mới có năm tuổi, thường rất lười biếng trong việc rèn chữ nên Khúc Viễn Thụ đã bàn giao tất cả việc này cho ông nội nhỏ quản lý.

Mấy ngày đầu Khúc Thiên Mộc còn láu lỉnh bịa ra vài lý do rơm nào đó để trốn viết, nhưng làm sao mà cô bé có thể từ chối đôi mắt hiền từ nhu thuận từ Hoa Dĩnh Thiên cơ chứ?

Trong mắt Khúc Thiên Mộc, ông nội nhỏ thật là thật là tuyệt vời.

Đó cũng là lý do mà chỉ có mỗi Hoa Dĩnh Thiên mới có thể tập viết chữ cho Khúc Thiên Mộc tinh nghịch mà thôi.

” Ông nội nhỏ, con viết cái này đẹp không?”

Hoa Dĩnh Thiên mới cầm tách trà lên uống một ngụm, mắt đảo qua nhìn xuống mặt giấy trắng, tức thời hàng lông mày hơi nhíu lại.

Khúc Thiên Mộc viết xong hàng chữ đó còn họa thêm vài nét bút đen xì xung quanh, tạo thành cánh hoa rồi cười tươi rói.

” Tiểu Thiên Mộc, ai dạy con viết cái này thế?”

Khúc Thiên Mộc chớp chớp đôi mắt ngây thơ, dựa hẳn vào lòng ông nội nhỏ, thủ thỉ:

” Dạ là do ông nội lớn chỉ con đó. Ông nội nhỏ xem, hàng chữ này con viết rất nhiều lần nên không thể sai được đâu, hehe.”

Hoa Dĩnh Thiên nhìn thiên thần nhỏ nằm trong lòng mình, nỗi buồn bực người nào đó đang còn ở công ty nhất thời tan biến.

Sau khi tập viết xong, Khúc Thiên Mộc liền bỏ chạy ra ngoài sân vườn, nghịch bùn nghịch cát.

Còn Hoa Dĩnh Thiên thì cẩn thận đem tờ giấy lúc nãy mà thiên thần nhỏ kia vẽ họa viết chữ cất vào ngăn tủ của mình.

Trên mặt giấy vẫn còn in rõ từng nét chữ màu đen đầy non nớt và thuần túy.

” Khúc Vệ Mạnh mãi yêu Hoa Dĩnh Thiên.”

3. Chương 3: Ông Nội Phi Kiệt Và Ông Nội Lữ Nhi

#1:

Hôm nay là cận Giáng sinh.

Lữ Nhi cùng cháu gái là Tống Dịch Mạt đang vui vẻ trang trí cây thông Noel. Còn một người nữa rất đáng thương khi bị đá đít ra khỏi cuộc vui của hai ông cháu nọ.

” Tiểu Mạt à, đem cái kia cho ông.”

Lữ Nhi bắt cái thang rồi từng bước leo lên, ông nội nhỏ bảo đứa cháu gái giữ cái thang thật chắc vào rồi mới đi lấy đồ cho mình.

Tổng Dịch Mạt rất thích trang trí những thứ thế này, đặc biệt là làm cùng ông nội nhỏ tính tình ôn hòa vui vẻ và hơi teen nữa.

Mặc dù đã ngoài năm mươi rồi đấy nhưng ông nội nhỏ vẫn bận áo thun nhé, tuy là những màu trang nhã nhưng nhìn kiểu gì cũng vẫn...đáng yêu.

Tổng Dịch Mạt trầm nghĩ như thế, sau đó thì cười hì hì.

Vì công việc của Tổng Dĩ Khang cùng Quách Mạch An quá bận rộn mà hai người đã “mang con bỏ qua nhà ông nội” nhờ hai ông nội này trông giúp.

Ngoài Tổng Dịch Mạt thì hai vị thần tượng nổi tiếng kia còn có thêm một đứa con trai thứ nữa. Nhân vật này sẽ xuất hiện sau vì khá đặc biệt.

” Ông nội nhỏ, con mang tới rồi đây.”

Lữ Nhi hơi khom người xuống với lấy cái ngôi sao vàng to tướng kia, mắt híp lại.

” Cảm ơn Tiểu Mạt của ông.”

Lữ Nhi duỗi thẳng tay ra cố gắng chỉnh cho ngôi sao vàng khổng lồ kia nằm ngay ngắn trên đỉnh cây thông. Xong xuôi, ông nội nhỏ leo xuống từng bậc thang.

Bên dưới lúc này đột nhiên lại mọc ra hai cánh tay thật rắn chắc nào đó làm cho Tổng Dịch Mạt ở bên cạnh phải bụm miệng cười lên.

Lữ Nhi mang theo hoài nghi ngoái đầu nhìn ra phía sau, ngay lập tức ho khan mấy tiếng.

“...Làm gì vậy?”

Ông nội Tổng dán cả khuôn mặt bị thương khi bị hất hủi vào một góc, hai cánh tay vẫn dang rộng ra, mỉm cười tiu nghỉu.

” Đỡ lấy cả thế giới.”

#2:

Giáng sinh đã đến.

Lữ Nhi ở trong bếp làm bánh khúc củi với Tổng Dịch Mạt. Đương nhiên là ai đó vẫn tiếp tục bị hất hủi đáng thương.

Ở ngoài này nghe mùi thơm nức mũi của bánh nướng, ông nội Tổng nuốt nước bọt, bước đến gõ cửa phòng bếp.

Tổng Dịch Mạt nhanh chân chạy ra mở cửa, chớp mắt cười với Tổng Phi Kiệt:

” Ông nội lớn cần gì ạ?”

Ông nội Tổng xoa xoa mũi, có vẻ là ngượng ngùng gì đấy. Hồi sau ánh mắt tự động chuyển hướng sang phía của ông nội nhỏ bên trong, khóe môi giương cao lên.

” Ông nội lớn cần ông nội nhỏ ạ.”

Tổng Dịch Mạt được Tổng Phi Kiệt ôm vào lòng, cô bé nhịn cười không ngớt. Sau đó hai ông cháu cùng quay qua nhìn Lữ Nhi đeo tạp dề nướng bánh rất chăm chú, hai ánh mắt lại trao đổi tâm ý với nhau.

Nhìn người đã đủ, Tổng Phi Kiệt lại lui ra ngoài chờ đợi bánh khúc củi. Tổng Dịch Mạt chạy lại gần chỗ ông nội nhỏ, kéo kéo tạp dề mà hỏi:

” Ông nội nhỏ ơi, sao chúng ta lại không cho ông nội lớn vào đây ạ?”

Lữ Nhi lấy bánh ra cái khay nhỏ, khóe mắt nghi ngút. Ngôi xỏm xuống đất, Lữ Nhi cương chiều nựng hai má của Tổng Dịch Mạt, khe khẽ cười:

” Ông nội lớn ban ngày làm việc đã mệt rồi, chúng ta nên để cho người đó nghỉ ngơi đúng không?”

Tổng Dịch Mạt gật gù, ” Đúng đúng.”

Sau đó cô bé lại lắc đầu, ” Nhưng ban ngày ông nội nhỏ cũng làm việc mà. Ông nội nhỏ còn có cả một nhà hàng lớn.”

Lữ Nhi xoa xoa tóc Tổng Dịch Mạt, nụ cười trên môi càng lúc càng trở nên ấm áp.

” Ông quyết định mở nhà hàng chính là muốn tự tay mình nấu nhiều món thật đặc biệt cho người ông yêu đó. Và lúc này cũng thế.”

Tổng Dịch Mạt hai mắt lấp lánh.

Ai đó ở ngoài cửa cũng lấp lánh hai mắt.

#3:

Tổng Dịch Mạt đã được hai thần tượng mang về nhà lại rồi.

Không gian yên tĩnh ấm áp hạnh phúc mà Tổng Phi Kiệt mong đợi cuối cùng cũng đã quay về.

Ai đó họ Tổng cảm thấy hạnh phúc đến mức chỉ muốn thấp sáng cả gian phòng khách để mà ăn mừng. Suy nghĩ này bị ông nội nhỏ nhìn thấu được liền trao cho ai đó một cái nhìn khinh bỉ.

Ngồi cùng nhau dưới ghế sofa dài êm ái, Tổng Phi Kiệt bật một bản nhạc cổ điển. Lữ Nhi từ trong bếp bước ra, trên tay còn mang theo một đĩa thức ăn gì đó nữa.

Đặt đĩa thức ăn đặc biệt tình cảm đó xuống bàn, Lữ Nhi bắt đầu dĩ cười cười:

” Trời lạnh mà lại muốn ăn món này à?”

Tổng Phi Kiệt vừa nhìn thấy đĩa thức ăn liền ngồi thẳng dậy, cầm muống múc một miếng bỏ vào miệng, ăn cực kỳ ngon lành và vui sướng.

Khuôn mặt hạnh phúc đó nói:

” Đang hâm nóng tình cảm mà.”

Lữ Nhi nhú mày:

” Ăn đồ lạnh để hâm nóng tình cảm?”

Tổng Phi Kiệt lại ăn thêm một muống, cũng nhiệt tình gật đầu, sau đó mới thở dài, mặt mũi tiu nghỉu.

Ông nội lớn trong lòng Tổng Dịch Mạt là người luôn luôn đáng thương a.

” Ai đó có cháu gái lại quên mất ông nội lớn này rồi.”

Lữ Nhi lần này không nhịn được cười:

” Còn ghen với cả cháu gái? Người trước mặt tôi đây là ai đấy?”

Tổng Phi Kiệt liếm liếm môi, bất ngờ đưa mắt sát lại, hôn lên mũi ai đó còn đang mỉm cười.

” Là chồng của người vừa hỏi đấy.”

#4:

Vì hôm nọ hâm nóng tình cảm không mấy thành công, cho nên ông nội Tổng quyết định đặt hai vé máy bay sang Hàn Quốc chơi một chuyến ra trò.

Điều này Lữ Nhi hoàn toàn không biết.

Mãi đến tối trước ngày bay thì Tổng Phi Kiệt mới bật mí kế hoạch hâm nóng của mình. Và kết quả mà ông nội lớn nhận được là một bài giáo huấn cũng ra trò từ ông nội nhỏ.

Nhưng sau đó, nhờ vào khuôn mặt thập phần bi thương của Tổng Phi Kiệt, Lữ Nhi đành sắp xếp công việc ở nhà hàng, soạn đồ để đi du lịch Hàn Quốc với người nọ.

Trước khi hai người đi, Tống Dịch Mạt đã gắn cả tên lửa lên lưng rồi phóng cái vèo qua nhà hai ông nội của mình.

Chìa ra một cuốn sổ nhỏ, Tống Dịch Mạt kiên định:

” Ông nội lớn, ông nội nhỏ, con có điều khẩn cầu!”

Lữ Nhi ôn hòa mỉm cười, ” Nói đi Tiểu Mạt.”

Tống Phi Kiệt vì đã bị mụ mị suốt hơn bốn mươi năm nay, cho nên cũng dịu dàng lắng nghe.

Tống Dịch Mạt lần nữa kiên định kèm theo một chút đáng yêu nũng nịu.

” Hai người qua bên Hàn Quốc đó, có thể ghé qua buổi Concert của EXO không ạ?”

” EXO là cái gì?”

Tống Dịch Mạt hít một hơi, ” Dạ để con giải thích ngắn gọn cho hai người hiểu. Đó là những người yêu không bao giờ cưới của con đó.”

“ ... ”

Hai ông nội tuổi già không theo kịp giới trẻ chỉ biết bắt lực nhìn nhau.

#5:

Đến Hàn Quốc, hai người cũng chơi rất nhiệt tình.

Bất kể ở đâu cũng lưu lại dấu chân của hai người Tống Lữ hết.

Nhất là ở mấy hàng quán thức ăn ngon mắt, Lữ Nhi không bao giờ bỏ qua. Tống Phi Kiệt lại là kẻ không ưa ăn cay cho lắm, nhưng vì ai đó rất thích ăn cay cho nên...bấm bụng chiều theo.

Lữ Nhi ăn vài xiên que cay xé lưỡi, Tống Phi Kiệt thì bị bồi cho ăn tận vài xiên, nước mắt cũng ứa ra cả.

” Cảm động đến khóc à?”

Lữ Nhi thừa biết người nọ vì sao lại chảy nước mắt, nhưng tính tình thích trêu đùa nên đã làm bộ lau lau nước mắt cho ai đó.

Tống Phi Kiệt khịt khịt mũi, không để ý đến lời trêu kia, cẩn thận chỉnh lại khăn choàng cho Lữ Nhi.

” Nước mắt của anh không có phí phạm như thế.”

Lữ Nhi cũng chỉnh lại cổ áo cho Tống Phi Kiệt, mỉm cười nói:

” Chứ để làm gì?”

” Để dành cho đến lúc chúng ta cùng nhau lên thiên đường, cùng lấy nước mắt cầu nguyện cho kiếp sau tiếp tục được ở bên nhau.”

#6:

Chuyến du lịch Hàn Quốc đã được lưu lại bằng nhiều hình ảnh ngọt ngào như mật ong.

Và Tống Phi Kiệt bị nhiễm cái thói thích post ảnh của con trai, cho nên có bao nhiêu hình là ông nội lớn đều post lên cái instagram của mình.

Lữ Nhi cũng có một tài khoản instagram.

Nếu vào instagram, ghi vào dòng tìm kiếm thế này: Jiinerr__

Lập tức bạn sẽ được chiêm ngưỡng cả một cái feed tràn ngập hình ảnh ngọt ngào như mật ong. Và ngược lại, nếu bạn gõ Errnjii__ thì cũng sẽ ra một cái feed, chỉ có điều là ít hình hơn thôi.

Jiinerr là tài khoản instagram của Tống Phi Kiệt.

Để phân tích một chút về tên tài khoản của ông nội lớn.

Ji là phiên âm của Kiệt, ông ấy thích màu mè nên thêm một chữ i.

N là and trong tiếng anh.

Er là phiên âm của Nhi, ông ấy vẫn màu mè nên thêm một chữ r.

Ghép lại sẽ thành Kiệt và Nhi.

Đương nhiên, tài khoản của ông nội nhỏ cũng tương tự như thế, chỉ khác vị trí thôi.

Điều đặc biệt là, ông nội lớn chỉ theo dõi một mình ông nội nhỏ thôi nhé và ngược lại. Đó gọi là bằng chứng tình yêu của hai người.

Bên cạnh đó, Tổng Dì Khang dạo này phát hiện ra một cái mới mẻ hơn, thú vị hơn về ba ba của mình.

Mỗi khi Tổng Phi Kiệt post ảnh của cả hai lên thì sẽ tag tên của Lữ Nhi vào ngực trái của mình, còn ngực trái của Lữ Nhi sẽ tag tên ông ấy vào.

Đừng nghĩ ông nội lớn tự kỷ vì quá yêu, hãy gọi đó là bằng chứng tình yêu không phai nhòa theo năm tháng nhé.

4. Chương 4: Ông Nội Cẩn Siêu Và Ông Nội Hứa Khê

#1:

Ở studio lúc này chỉ có một số nhân viên thân cận với ông chủ Quách thôi.

Từ trong phòng rửa ảnh được đặc cách là căn phòng bí ẩn nhất thế giới, ông chủ Quách tiêu sái bước ra, khuôn mặt vốn luôn bằng lặng, nay lại thêm một chút thẳng thắn.

Quách Cẩn Siêu lướt mắt nhìn đám nhân viên nhàn rỗi của mình, đôi lông mày hơi nhíu lại, tùy tiện bước tới gần một người nhân viên trẻ tuổi nọ.

Dựa lưng vào tường, Quách Cẩn Siêu thấy người nọ đang miệt mài chơi game trực tuyến, hai ngón tay bấm không ngừng nghỉ.

Đoạn, ông chủ hỏi, " Cậu nghiện game à?"

Người nọ nghe giọng Quách Cẩn Siêu thì có chút giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn một cái. Dẹp cái trò chơi kia qua một bên, cậu chàng cười hì hì.

" Hồi đó em có nghiện, nhưng bây giờ đỡ nhiều rồi."

" Đỡ chỗ nào nhỉ?"

" Đỡ chứ ông chủ. Em chỉ ngồi một chỗ chơi game, không có đi linh tinh ngoài đường để bắt Pokemon."

Quách Cẩn Siêu nhướng cao đôi lông mày của mình, nghiêm túc hỏi:

" Ý cậu là trò PokemonGo?"

" Dạ đúng rồi." Cậu chàng có chút hưng phấn liền giải thích sâu thêm về trò chơi đó.

Nói xong, Quách Cẩn Siêu gạt đầu, xoay lưng đi vào một góc khuất khác. Vẫn ngậm điều thuốc trên môi, ông chủ Quách nhắn tin cho ai đó đang không ở gần bên hẳn.

" Công việc thế nào rồi?"

Bên kia nhanh chóng hồi âm, " Đã hoàn thành được một nửa."

" Vậy em đang làm gì?"

" Có một người bạn trẻ giới thiệu trò chơi thú vị lắm, đang chơi thử."

Quách Cẩn Siêu nhìn dòng tin nhắn kia mà nhú mồm, một thái độ không hài lòng tí nào. Nghĩ một chút, ông chủ nhắn qua:

” Trò gì?”

” PokemonGo.”

Hàng lông mày của ai đó đã chau chặt lại, vừa kẹp chết con muỗi rồi.

Quách Cẩn Siêu đưa mắt nhìn ra ngoài bầu trời xanh ngắt, đè nén tâm tư lo lắng mà nhắn:

” Ở bên đó chỉ cần tập trung làm việc thôi, muốn chơi gì thì về đây tôi chơi cùng em. Đẹp ngay cái trò chơi nhảm nhí đó đi.”

Chẳng qua ban nãy cậu chàng kia có nói với Quách Cẩn Siêu là trò này buộc phải lang thang ngoài đường mới có thể tìm được cái con pokemon đó.

Mà lang thang ngoài đường, một là không an toàn, rất dễ bị tai nạn các thứ. Hai chính là người đẹp lòng hấn đi lang thang thì có cái gì tốt lành đâu chứ?

#2:

Hôm nay khách hàng khá đông nhưng Quách Cẩn Siêu đều giao phó hết cho những đệ tử của mình.

Còn hấn thì vào cái phòng rửa ảnh bí ẩn kia làm việc gì đó rất mập mờ.

Bên ngoài, nhân viên của ông chủ Quách trao đổi ánh mắt nhìn nhau, hồi lâu thì bàn tán:

” Căn phòng đó chỉ là phòng rửa ảnh thôi nhỉ?”

” Trên danh nghĩa là vậy, còn bản chất thật là gì thì không ai biết.”

” Nghe ghê gớm thế. Hay ông chủ...biến thái? Hồi trước có xem một bộ phim hình sự, mấy tên biến thái hay chụp lên ảnh con gái rồi chui vào phòng rửa ảnh, ngắm cho thỏa mãn.”

Một người nọ làm ở đây lâu năm, khuôn mặt rất xinh đẹp cho nên khéo léo che giấu tuổi tác.

Người nọ từng là nhân viên chính thức ở đây, nhưng sau đó tự lập thành một công ty thời trang riêng của mình. Trong khoảng thời gian người nọ làm việc ở đây thì đã có một mối quan hệ thân thiết với Quách Cẩn Siêu và Hứa Khê.

Nghe mọi người bàn tán, người nọ cảm thấy buồn cười không ngớt, liền đi lại nhiều chuyện chung.

” Có khả năng lắm chứ nhỉ?”

Ai cũng đồng loạt quay sang nhìn người nọ, hồi lâu lấp bắp:

” Hàn tiền bối, anh nói vậy không sợ ai đó...a, chém cổ chúng ta à?”

Hàn tiền bối lúc này cười mê tình khiến mắt ai cũng muốn trợn rất cả tròng.

” Căn phòng đó chẳng qua cũng chỉ là căn phòng bình thường thôi, cũng chỉ là chứa ảnh đã rửa. Bí mật ở chỗ chính là những tấm ảnh đó, mọi người nhìn một phát là...hổng mất ngay.”

” A~~...” Mặt ai cũng đang liên tưởng cái gì đó.

Bất thành linh, cửa phòng bí ẩn mở toang, Quách Cẩn Siêu ngậm điếu thuốc trên môi, mắt đảo quanh bọn người đang phiêu du trên mây kia.

Ngay sau đó, ông chủ Quách lờm kể nọ:

” Hàn Di, cậu còn nói linh tinh cái gì thì tôi gọi người kia đến tổng cổ cậu đi đấy.”

Hàn Di lâu lắm mới được một ngày tám chuyện vui vẻ, nào ngờ bị dọa như vậy, mặt mũi muốn ném đi.

#3:

Nửa đêm trợ lý của Hứa Khê gọi điện cho Quách Cẩn Siêu báo tin người kia vì làm việc quá sức mà ngã bệnh.

Sáng ngày hôm sau, nhân viên trong studio đều không biết ông chủ Quách đã đi đâu mà một chút tầm hơi cũng không lưu lại.

#4:

Bay sang chỗ của ông lão sống đời với mình rồi, Quách Cẩn Siêu liền gọi điện cho trợ lý Newt.

Sau đó mười phút, một chiếc xe hơi màu trắng dừng lại trước tầm nhìn của Quách Cẩn Siêu, bên trong là Newt đang trong tư thế sẵn sàng lao đi như vũ bão.

Ở trên xe, Quách Cẩn Siêu hỏi:

” Tình trạng của Sam thế nào rồi?”

Newt mắt nhắm nhắm nhìn phía trước, miệng linh hoạt trả lời:

” Công việc quá tải cho nên bị mất sức. Với cả đêm qua ngài Sam mất ngủ, sáng nay lại dậy sớm nên là...”

Quách Cẩn Siêu bình thần tựa đầu ra phía sau ghế đệm, nhàn nhạt chặn họng Newt:

” Tiền lương của cậu tháng này bao nhiêu?”

Newt có chút khó hiểu, song vẫn đáp, ” 1000\$ ạ.”

Quách Cẩn Siêu vẫn âm trầm như cũ, ” Bao nhiêu?”

Newt lúc này chợt nhận ra mình vừa bỏ sót một thứ gì đó, hồi lâu mới hiểu được mấu chốt vấn đề. Anh cần rằng, làm việc với người kia lâu như thế đương nhiên hiểu được tính tình rồi.

Lặng im một lúc lâu, Newt cuối cùng cũng nói được:

” Tháng này tôi làm việc không tốt, cho nên chỉ có 500\$.”

” Tốt.”

#5:

Newt đưa Quách Cẩn Siêu đến tận phòng của Hứa Khê, sau đó thì lui ngay.

Quách Cẩn Siêu mở cửa phòng, chậm rãi tiến vào bên trong. Nhìn thấy người nọ ẩn mình dưới lớp chăn bông màu trắng hòa với màu vàng trà của đèn bàn, khóe môi ông chủ Quách hơi nhếch lên.

Ngồi xuống ngay bên cạnh Hứa Khê, Quách Cẩn Siêu thẳng thắn nhìn ngắm người nọ, hồi lâu thì đưa tay vén mớ tóc lòa xòa trước trán.

Tuổi tác vốn đã không còn nhỏ, mà trước đây khi còn trẻ thì hai người cũng đã quen với việc chung sống không lãng mạn như vợ chồng son rồi.

Yêu thương nhau một cách thâm lặng mà sâu sắc chính là cách hai người họ bồi cho nhau.

Động tác của Quách Cẩn Siêu chẳng may đánh thức Hứa Khê vừa mới thiếp đi. Qua ánh đèn hơi chói mắt, Hứa Khê nhận ra được kia là người mình đang cần ngay lúc này.

Cầm lấy bàn tay lạnh lạnh đang ôm lấy khuôn mặt của mình, Hứa Khê nhẹ nhàng lên tiếng:

” Có người qua chậm hơn so với dự đoán của em rồi.”

Quách Cẩn Siêu cũng không có gì nổi giận trước lời nói của người kia, chỉ hơi mỉm cười.

” Đáng lý tôi nên đi cùng em sang đây.”

Hứa Khê hí mắt lại, ” Thật ra bây giờ bù đắp vẫn còn kịp.”

Đèn tắt, không gian tĩnh lặng.

#6:

Ai cũng biết công việc của Tống Dĩ Khang cùng Quách Mạch An bận rộn không một chút khe hở nào, cho nên chuyện giao hai đứa con đáng yêu của mình qua cho mỗi gia đình là điều đương nhiên.

Tống Dịch Mạt được giao qua cho Tống Phi Kiệt cùng Lữ Nhi trông mấy hôm.

Còn một người nữa, một cậu nhóc nhỏ tuổi hơn, khuôn mặt luôn mang theo một biểu tình ảm đạm và cô đơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quách Tảo Hy, Tống Dĩ Khang đã bị chấn động mạnh mẽ. Khuôn mặt, thần thái, hành động của thằng bé đầy chẳng khác Quách Mạch An một chút nào cả.

Điều này làm cho cả hai ấn tượng mạnh với Quách Tảo Hy cho nên hai người liền nhận nuôi đứa trẻ.

Vì quá khứ lâm li bi đát, Quách Tảo Hy bị trầm cảm, suốt ngày có thể không nói chuyện với bất cứ ai.

Tiểu Hy Hy chỉ thích vẽ, và vẽ rất giỏi.

Người mà Tiểu Hy Hy hâm mộ chính là họa sĩ người Trung nổi tiếng tên Ivan Shou, tiếng Trung là Khúc Viễn Thụ.

Ngày Quách Cẩn Siêu mang Hứa Khê về nước an toàn, Quách Tảo Hy cũng xuất hiện ngay tại ngôi nhà của họ.

Hai ông nội nhìn đứa cháu có thần thái lãnh đạm kia mà cười khổ.

Quách Cẩn Siêu từ trước vốn đã lạnh lùng rồi, cho nên đối với hắn thì Quách Tảo Hy khá ngoan, không phiền phức.

Hứa Khê ngược lại nhu thuận hơn, Quách Tảo Hy cũng khá giống người này hồi trước cho nên là...cực kỳ cưng chiều thằng bé.

Quá trình trông nom Tiểu Hy Hy không quá khó.

Đơn giản cực kỳ luôn.

Tiểu Hy Hy dói sẽ sờ vào bụng, ngược đôi mắt tỏ con nhìn Hứa Khê.

Tiểu Hy Hy chán sẽ kéo áo Hứa Khê, chỉ ngón tay vào giấy cùng bút chì.

Tiểu Hy Hy vẽ chán rồi lại muốn ra ngoài chơi, vẫn tìm Hứa Khê bàn chuyện bằng đôi mắt.

Quách Cẩn Siêu ngồi ở một bên nhìn thằng bé kia chỉ biết mỗi Hứa Khê, trong lòng dấy lên nỗi xúc cảm ghen tỵ.

Hầu như Hứa Khê đều dành thời gian cho cháu trai rồi.

Hứa Khê thay đồ cho Tiểu Hy Hy xong liền đi đến gần Quách Cẩn Siêu, khom người xuống nhìn hắn:

” Đi đến nhà thờ được không?”

” Tảo Hy chịu à?” Quách Cẩn Siêu có hơi nghi hoặc nhìn sang phía nhóc con kia.

Hứa Khê gật gật đầu, ” Chịu mà. Ông nội lớn có chịu không?”

Quách Cẩn Siêu dời tầm mắt về nhìn “lão bà” của mình, khóe miệng theo bản năng nhếch lên.

Cả ba cùng đi đến một nhà thờ gần đó.

Quách Cẩn Siêu với Hứa Khê đi đến trước mặt Chúa, cùng nắm tay nhau rồi ngược nhìn Người ở phía trên.

” Chúng ta sống hơn một nửa đời người rồi đó.” Ông chủ Quách băng quơ nói.

Hứa Khê càng khít chặt mấy ngón tay hơn:

” Chúng ta cũng yêu nhau được nửa đời người rồi.”

” Còn một nửa đời người nữa.”

Nghe người kia tính toán, tuy rằng không sai nhưng Hứa Khê không đồng ý. Người này nghiêng đầu nhìn ông chủ Quách, lắc nhẹ đầu.

” Không phải một nửa, mà là vô cùng.”

Quách Tảo Hy ngồi dưới hàng ghế dài, trên đùi là tập vẽ, trong tay là bút chì. Cậu bé nhìn về một hướng nhất định, bàn tay linh hoạt di chuyển, phác họa thành một bức vẽ để đời.

Về sau, trong căn phòng bí ẩn của Quách Cẩm Siêu ngoại trừ bày những tấm ảnh hồng mắt thì còn đặt riêng một bức vẽ duy nhất nữa.

Đó là bức vẽ của Quách Tảo Hy. Nhóc con tranh thủ khoảng thời gian hai ông nội của mình đứng cạnh nhau đã vẽ lại khung cảnh đó.

Hai người đàn ông nắm chặt tay nhau, đứng trước Thiên Chúa, cầu nguyện cho một tình yêu vô tận.

— THE END —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-luu-manh>